

Traži ...

(/)

51,79 €

70,69 €

164,49 €

**OGLASITE VAŠE PONUDE ONDJE
GDJE TO SVI VIDE!**

(/index.php/component/banners/click/197)

Iz Slavonije i Bosne u Cres

Walter Salković Subota 14.10.2023.

Tweetaj

Podijeli

U četvrtom nastavku feljtona predstavljamo Lovru Gregorovića koji je u Cres doselio krajem osamdesetih i Željka Ćurkovića koji je stigao nekoliko godina kasnije...

(/images/novosti/2023-10/zeljkocurkovic-lovrogregorovic.jpg)

Željko Ćurković i Lovro Gregorović

Lovro Gregorović - i Slavonac i Cresanin

Lovro Gregorović rođen je 1966. godine i djetinjstvo je proveo u tipičnom slavonskom selu Sikirevci, tada u sastavu općine Slavonski Brod. Osim slavonskih ima i dalmatinskih gena.

- Bilo nas je četvero djece, djetinjstvo je bilo dinamično, a više me odgajala baka jer su roditelji neko vrijeme radili u Njemačkoj. Tata je bio mješavina Dalmatkinke i Slavonca jer je njegova majka došla u Slavoniju nakon Prvog svjetskog rata iz Dalmacije, iz okolice Drniša.

U Sikirevcima je pohađao osnovnu školu, a zatim srednju elektrotehničku u Vinkovcima, gdje je imao ujaka kod kojeg je stanovao. Po završetku srednje škole poslao je molbe za posao po raznim firmama u Slavoniji i Dalmaciji "jer se nakon srednje škole odlazilo iz rodne kuće, a ne kao danas kad djeca s roditeljima žive do tridesete", kaže Lovro koji nikako nije htio ići na sjeverni Jadran.

Ali, kako život često ide putem koji nismo planirali, ipak je završio na Kvarneru, u Cresu.

- Bila je to kombinacija slučajnosti i bizarnosti. Jedne subote izašao sam s prijateljem Željkom na koncert "Parnog valjka" u Babinoj Gredi. Dobra je bila fešta na koncertu, popilo se, i ja sam obećao Željku da ću s njim na Cres. Tamo se radila rekonstrukcija kotlovnice tvornice riba "Plavica", prelazili su s ugljena na dizel, a Željko je trebao na tome raditi. Dan nakon koncerta, u nedjelju popodne, došao je Željko kod mene kući i kaže "Spremaj se! Sutra idemo". Nisam se sjećao obećanja pa sam ga pitao gdje idemo, a on mi kaže: "Pa na Cres, obeć'o si". Moja starija sestra je stala na njegovu stranu: "Ako si dao riječ, moraš održati obećanje", a imala je i druge argumente. Bila je sredina veljače, posla u Slavoniji nije bilo, pa mi

je rekla da probam s tim poslom na Cresu. Lako ću se vratiti ako ne bude dobro - priča Lovro kako je došlo do toga da ide na Cres.

Na relaciji Beograd-Rijeka vozio je vlak "Učka". U ponedjeljak, 16. veljače 1987. krenuli su Lovro i Željko iz Slavenskog Broda i stigli u Rijeku u utorak oko 5 ujutro. Tu su se ukrkali na autobus za Cres koji je išao preko Brestove i Porozine.

- Nisam ja tada znao ni što je Brestova, ni što je Porozina. Kad smo krenuli s Porozine zaspao sam i probudio se kod Predošćice. Nikad to neću zaboraviti, spavao sam s desne strane, naslonjen na staklo, odjednom se trgnem iz sna i ugledam onu golet. Pomislio sam "Joj, Bože, gdje sam ja ovo došao". I dan-danas kad se vozim otokom zbog posla, sjetim se toga - opisuje Lovro svoj prvi dolazak u Cres.

Po dolasku su bili slobodni jedan dan da se smjeste i malo upoznaju Cres, a 19. veljače su počeli raditi. Početkom svibnja su završavali tu kotlovnicu i Lovri se ukazala prilika da ide odraditi jedan posao u Opatiji. Ali, u međuvremenu je upoznao Loretu, svoju današnju ženu.

- Razmišljao sam o tome jesu li žene zaslužne za ostanak mnogih mladića u nekom mjestu, ali mislim da nije to tako jednostavno. Ne ostaješ negdje zbog žene ili žena zbog muškarca, to je samo poticaj. Ostaješ zbog mjesta, zbog podneblja. S odmakom vremena gledam na tu odluku o ostanku drukčijim očima. U onom trenutku bih rekao da sam ostao zbog žene, zbog ljubavi, zbog ljudi, ali kasnije sam shvatio da je prvenstveni razlog osobni interes. Tu radim i zarađujem, time ostvarujem svoju samostalnost, a, osim toga, na neki način te privuku samo mjesto i podneblje. Ne slažem se da su ljudi osnovni razlog za ostanak jer mislim da su ljudi kao začim nekome mjestu, treba ga dozirati, ako ga ne znaš dozirati i najbolji začim pokvari jelo - objašnjava Lovro svoj stav o razlozima za ostanak. Kad je završio posao u "Plavici", na nagovor djevojke, dao je molbu u škver i mislio da neće biti primljen jer nije bio odslužio vojni rok.

(/images/novosti/2023-10/lovro-gregorovic_mlad.jpg)- Otezao sam s tom prijavom u škver pa sam na kraju morao pred njom ubaciti molbu u poštanski sandučić. Bez vojske sam mislio da me neće primiti, već sam se spremao otići iz Cresa. Ali Cres mi se već počeo sviđati, zezali su me prijatelji da sam se napio creske vode i da više ne mogu otići. Ubrzo su me zvali iz škvera i ponudili mi mjesto stražara. Išao sam na razgovor kod Vlade Kremenića i objasnio mu da nisam vojsku odslužio, da nemam dozvolu za upravljanje čamcem što je bio uvjet za to radno mjesto, sve samo da ne dobijem taj posao. Ali dobio sam ga i odradio godinu dana kao stražar. Obećali su mi da ću dobiti posao električara kad završim vojsku - ^

preporučava Lovro svoja razmišljanja o tome hoće li ostati ili otići.

Poziv u vojsku dobio je 16. lipnja.

- Ćaća me zove da nema više odgađanja. Tražio sam od njega da mi sredi Pulu, Rijeku ili Lošinj, da ostanem u tom podneblju. Ipak me Cres polako osvajao. Ćaćin prijatelj iz vojnog odsjeka je uspio srediti Pulu. Za vrijeme vojske još uvijek sam vagao hoću li se vratiti na Cres. A kad sam se vratio iz vojske u Cres znao sam da je to gotova stvar, da ostajem - objašnjava Lovro svoju odluku o ostanku, a nakon toga se sve još bolje posložilo.

- Mjesec dana kasnije dobijem ponudu od "Elektroprimorja", obećali su mi stan ako prijeđem raditi kod njih. Prvog kolovoza 1989. sam došao u Elektroprimorje, gdje sam upoznao najboljeg čovjeka, Gašpara Toića, koji je bio strog, ali spreman naučiti me sve što treba. To je bio još jedan element slagalice zbog kojeg sam još više zavolio otok - objašnjava Lovro, a slagalica života nastavila se ispunjavati kad se 1990. oženio i dobio sina Marina, a nakon toga i kćer Ingrid.

Tri desetljeća kasnije zna da nije pogriješio kad je donio odluku ostati na Cresu.

- Nakon više od 30 godina u Cresu mogu reći da ga ne bih mijenjao ni za što. I sam sebe nekad pitam što više volim, Slavoniju ili Cres? U svakom razdoblju života, kad bolje analiziraš, vidiš da nešto malo više voliš. Sad kad sam stariji, iako mi moji Sikirevci nisu ništa manje vrijedni i dragi od Cresa, ipak se vidim na otoku. Kad me ljudi pitaju "Odakle si?", a čuju mi po govoru da nisam odavde, kažem da sam iz Sikirevaca, ali u Cresu. Kad bilo gdje odem kažem da sam iz Sikirevaca i Cresa, uvijek govorim i jedno i drugo. A moja djeca će uvijek reći da su iz Cresa i uvijek će biti Cresani, iako su voljeli ići kod bake i djeda u Slavoniju i tamo znali provesti cijelo ljeto. Odgajao sam ih tako da kad god odu u neko mjesto, ako danas-sutra i odu iz Cresa, da poštuju to mjesto - kaže Lovro koji je ponosan na oboje, i sina i kćer. Marin, sin doseljenika na otok, postao je gradonačelnik Cresa, a kćer Ingrid radi na Univerzitetu u Beču gdje sprema doktorat iz kemije.

U jednom razdoblju svog života i Lovro je napravio izlet u politiku, postao je gradski vijećnik s liste HSS-a.

- Bio sam čovjek sa strane koji je došao u Cres i imao drugi pogled na neke stvari, iako sam možda više volio Cres od nekih koji su u politici bili iz osobnih interesa. Lako je kad si u svom gnijezdu, kad imaš sigurnost roditeljskog zaleđa, pa polako nadograđuješ svoj život. Budi frajer i kreni od nule pa nešto napravi - kaže Lovro koji je još uvijek član HSS-a, a sin mu je od djetinjstva u SDP-u.

- Da, odgajao sam uvijek svoje dijete tako da ima svoje mišljenje. Već sa 16 godina Marin je htio ući u Forum mladih SDP-a, ali sam mu rekao da se tek s 18 godina može upisati u koju god stranku hoće. Htio sam da samostalno odlučuje o svom životu iako sam ja, priznajem, htio drugačije. Tako sam 2004. godine kupio stan u Rijeci, ciljano u blizini Elektrotehničke škole i htio da se Marin tamo upiše. Rekao sam mu da ću prepisati stan na njega, da će dobiti stipendiju od HEP-a. Sve su to bili mamci, ali on je još u osmom razredu govorio da želi studirati politologiju i novinarstvo. Nisam ga uspio nagovoriti na elektro-školu, rekao mi je da će šire znanje i bolju podlogu za studij dobiti u gimnaziji u Cresu - kaže Lovro, a izgleda da je sin bio u pravu jer je postao jedan od najmlađih gradonačelnika u Hrvatskoj.

Lovri je sve teže odlaziti s otoka i sve mu se brže vraća. Dok su mu roditelji bili živi posjećivao ih je pet-šest puta godišnje, a sad rjeđe ide u Slavoniju, iako tamo ima dva brata i sestru, te posjeduje i dio kuće. Razdoblja izbivanja s otoka sve su kraća.

- Ja volim švrljati okolo, volim svugdje otići. Ne znam gdje ću biti u penziji, ali to će ovisiti i o potrebama moje djece jer kao roditelj moraš im dati podršku i svu pomoć koju možeš. Sad sam postao i nono, to je tek pravo bogatstvo. Uvijek sam mislio da ću u penziji živjeti pola na otoku, a pola naokolo, ali sam siguran da ću umrijeti ovdje - zaključuje Lovro.

Bibo - ugostitelj i građevinar u raju na zemlji

Za razliku od svih naših dosadašnjih sugovornika koji su u Cres dolazili kao samci i onda na otoku pronalazili životnog partnera ili partnericu, sljedeći gost našeg feljtona na Cres se doselio s već formiranom obitelji. Točnije, prvi put na Cres je došao kao mladić, da bi desetak godina kasnije odlučio da je Cres pravo mjesto za njega i konačno se doselio. On je Željko Ćurković, svima poznat kao Bibo, ugostitelj koji danas u Cresu ima tri restorana, a izvan turističke sezone postaje građevinski poduzetnik.

Željko Ćurković rođen je u Jajcu, u Bosni i Hercegovini, 1974. godine, u obitelji s četvero djece. Za djetinjstvo kaže da mu je bilo fantastično, a zatim je upisao srednju ugostiteljsku školu u Novom mestu jer mu je u to vrijeme otac radio u Sloveniji.

- U to je vrijeme puno mladih iz Bosne odlazilo na školovanje u Sloveniju, a ja sam bio zadnja generacija, 1988/89., koja je otišla. Školu sam prekinuo 1992. godine, prije nego što sam je završio, jer se tada zaratilo. Otišli smo za Bosnu i nismo se više mogli vratiti zbog ratnih zbivanja - priča Ćurković koji je srednjoškolsko

obrazovanje završio godinu dana kasnije položivši završne ispite i maturu uz dozvolu slovenskog ministarstva.

- Kad je palo Jajce, krajem 1992. došao sam u Rijeku. Moja je majka zamolila rođaka Klarića koji je kao policajac radio na Cresu da me odvede i nađe mi posao - pripovijeda Biba bez puno detalja. Vjerojatno su teške uspomene na bitku za Jajce i višemjesečne borbe koje su završile ulaskom srpskih snaga u osvojeni grad. Osvajači su Jajce potom porušili i opljačkali, a sve crkve uništili. Svaka majka, pa tako i Željko, željela je skloniti svoje dijete od krvavih događaja kojima su svakodnevno svjedočili.

Tako je Željko Ćurković ostavio pušku i neko vrijeme proveo u Rijeci, zatim otišao u Sloveniju završiti školu, te u Cres prvi put došao u travnju 1993.

- To mi je bio prvi put da sam na nekom otoku i nikoga nisam poznavao na Cresu - sjeća se Biba svog prvog dolaska, a bio je 24. travnja 1993. godine.

- Izašao sam iz autobusa na Konsu, gdje je danas "Fortis". Bio je lijep osjećaj vidjeti Cres po prvi put. No, nisam imao ni gdje prespavati, privremeno su mi dali smještaj u policiji. Zatim sam otišao na razgovor kod Nikole Dajčmana u kadrovsku službu "Cresanke" da vidim mogu li dobiti posao i stan. Dobio sam posao u "Uliki" i smještaj. Nisam imao ni konobarsku košulju pa sam u večeraju hotela "Kimen" pitao ako je možda netko zaboravio jednu. U "Uliki" su me lijepo primili, bio je te mješovit kolektiv s dosta Bosanaca, a puno su mi pomogli Paolo Salković i Zoran Matić s kojima sam ostao prijatelj do danas. Ali kad si mlad sve je lakše - kaže optimistično Biba, iako mu je početak na Cresu bio sve samo ne jednostavan i lagan.

- Tada je šef sale bio Živa Berarov, ekipa kolega je bila odlična i malo-pomalo sam učio jer, iako sam završio ugostiteljsku školu, tek u praksi puno toga naučiš, a i rat me malo izbacio iz kolosijeka. Tu sam radio dvije godine, a 1995. sam se prijavio u Devetu gardijsku brigadu i pola godine proveo na ličkom ratištu. Prvog srpnja sam skinuo uniformu i žao mi je što zbog toga nisam sudjelovao u Oluji - opisuje Biba taj dio svog života, nakon kojeg se zaposlio u "Šumici" koju su u najmu imali Antonela i Josip Hunjet, te Bruno Bellemo.

- Sjećam se kako je 4. i 5. kolovoza plaža bila prazna, samo sam ja bio u "Šumici" za šankom. Počeli smo razmišljati da bi bilo najpametnije otići u inozemstvo. Antonela i Josip su otišli u Italiju, a ja sam otišao u Beč u jedan od najboljih hrvatskih restorana. Dogovor između mene i Josipa bio je da će onaj kome bude bolje kod sebe povući i drugoga. Josipu je bilo bolje u Tirolu i nakon pola godine sam mu se pridružio. Tu sam proveo deset godina, ispekao zanat do kraja. I to ne

samo konobarski, ugostiteljski posao, nego sam naučio kako se ponašati, koliko pričati s gostima, kad nešto reći, a kada prešutjeti - prisjeća se Bibo to važno razdoblje svojeg života.

Nekako u to vrijeme u Bosni je upoznao Ljilju, svoju buduću suprugu i ona mu se u Italiji pridružila 1997. godine. Sina Antonija su dobili 2002., pa Ivana 2003. i nakon toga je Ljilja otišla iz Italije, vratila se na Cres, a Željko je ostao raditi još godinu dana. Kasnije su dobili i trećeg sina, Josipa. Naime, dok su radili u Tirolu, kupili su kuću u Jajcu i jednu staru u Cresu. Razmišljajući o budućnosti, gdje će provesti život, odlučili su se za Cres, prodali kuću u Jajcu i sve uložili u obnovu kuće u Cresu. Danas kaže da odluka nije bila teška.

(/images/novosti/2023-10/zeljko-curkovic.jpg)- Cres je raj na zemlji. Priroda je prekrasna, a ljudi dobri. Ako vrijedno i pošteno radiš prihvate te kao da si domaći. To sam prepoznao i prije nego što sam išao u Italiju. Svjesno sam išao u Italiju, raditi i zaraditi, ali i naučiti, da bih se jednog dana vratio živjeti u Cres. U Tirolu smo godinama bili u dvojezičnom govornom području, njemačko-talijanskom, točno ono što u Cresu treba za bavljenje turizmom i ugostiteljstvom. Htio sam se vratiti spreman da započnem nešto - kaže Bibo koji je tada preuzeo vođenje restorana u ACI-marini Cres.

Danas, kad gleda što je sve postigao u životu kaže da je prezadovoljan. Uz tri restorana koja vodi, u kojima je ove sezone radilo 63 radnika, lani je otvorio luksuznu vilu "Salvia", a ove godine hotel "Mamin san" s restoranom "Dalmacija". Iza njega je teška sezona u kojoj su jako porasli troškovi nabave i režije, pa ne može biti potpuno zadovoljan rezultatima, a na jesen dolaze svadbe koje su zahtjevne i izazovne na svoj način. Na pitanje kako će se odmarati preko zime odgovara kroz osmijeh: "Bavit ću se građevinom!"

Članak je napisan uz financijsku potporu Agencije za elektroničke medije temeljem Programa ugovaranja novinarskih radova u elektroničkim publikacijama.

Tweetaj

Podijeli

0 komentar

Sortiranje prema [Najstariji](#)

Komentirajte...

Facebookov dodatak za komentare

PEPCO

12 EUR
90,41 KN

Kutija
za nakit

Provjerite → bož

The advertisement features a white jewelry box with a mirror on the inside of the lid, containing various pieces of jewelry like necklaces and earrings. The background is decorated with Christmas lights and a tree.

S Nekretnine Sobol

Rijeka
Lošinj
Cres

The banner has a dark blue top section with a white house icon and the letter 'S', and a red bottom section with white text.

(/index.php/component/banners/click/107)

Servisne informacije

11 / 24
2023

Bez vode, 27. 11. 2023.

(/index.php/obavijesti/16876-bez-vode-27-11-2023)

11 / 23
2023

Bez struje, 24. 11. 2023.

(/index.php/obavijesti/16869-bez-struje-24-11-2023)

Brodsko linija Ilovik - Mrtvaška

(/index.php/obavijesti/350-brodsko-linija-ilovik-mrtvaska)

Katamaran M. Lošinj - Cres - Rijeka

(/index.php/obavijesti/102-katamaran-m-losinj-cres-rijeka)

Trajekti Merag-Valbiska, Porozina-Brestova

(/index.php/obavijesti/84-trajekti)

Brod M. Lošinj - Unije - Susak

(/index.php/obavijesti/101-brodsko-linija-m-losinj-unije-susak)

Najčitanije

[Na Lošinju odstrijeljen čagalj \(/index.php/u-razno/16858-na-losinju-odstrijeljen-cagalj\)](/index.php/u-razno/16858-na-losinju-odstrijeljen-cagalj)

[Automobilom u autobus \(/index.php/u-razno/crna-kronika/16859-automobilom-u-autobus\)](/index.php/u-razno/crna-kronika/16859-automobilom-u-autobus)

["Ovdje znaš sve ljude u svim ulogama" \(/index.php/revija/16822-ovdje-znas-sve-ljude-u-svim-ulogama\)](/index.php/revija/16822-ovdje-znas-sve-ljude-u-svim-ulogama)

[Fešta u Ustrinama \(/index.php/u-razno/16823-festa-u-ustrinama\)](/index.php/u-razno/16823-festa-u-ustrinama)

[Grade novi mul od 107 metara \(/index.php/u-razno/16834-grade-novi-mul-od-107-metara\)](/index.php/u-razno/16834-grade-novi-mul-od-107-metara)

[Ovdje ne trebaš brinuti o javnom prijevozu ili automobilu \(/index.php/revija/16886-ovdje-ne-trebas-brinuti-o-javnom-prijevozu-ili-automobilu\)](/index.php/revija/16886-ovdje-ne-trebas-brinuti-o-javnom-prijevozu-ili-automobilu)

Najnovije

11 / 26 2023	Najviše glasova kolumbijskom autoru	(/index.php/u-kulturi/16889-najvise-glasova-kolumbijskom-autoru)
11 / 26 2023	Poraz i od druge momčadi "Dinama"; i dalje bez boda	(/index.php/sportski/16888-poraz-i-od-druge-momcadi-dinama-i-dalje-bez-boda)
11 / 26 2023	Bod ih dijeli od vodećih	(/index.php/sportski/16887-bod-ih-dijeli-od-vodecih)
11 / 26 2023	Ovdje ne trebaš brinuti o javnom prijevozu ili automobilu	(/index.php/revija/16886-ovdje-ne-trebas-brinuti-o-javnom-prijevozu-ili-automobilu)
11 / 26 2023	Na zimski san kao peti	(/index.php/sportski/nogomet/16885-na-zimski-san-kao-peti)
11 / 26 2023	Treća pobjeda mlađih kadetkinja u nizu	(/index.php/sportski/16884-treca-pobjeda-mladih-kadetkinja-u-nizu)
11 / 25 2023	Protiv "Rijeke" pobjeda od tri gola razlike	(/index.php/sportski/nogomet/16883-protiv-rijeke-pobjeda-od-tri-gola-razlike)

Na današnji dan:

27.11.1820.

U Cresu rođen Giovanni Moise, opat, svećenik, filolog

OTOCI.NET (HTTP://WWW.OTOCI.NET/)

[Kontakti \(/index.php/kontakti\)](/index.php/kontakti)

[Uvjeti korištenja \(/index.php/koristenje\)](/index.php/koristenje)

[Oglašavanje \(/index.php/oglasavanje\)](/index.php/oglasavanje)

[Impressum \(/index.php/impressum\)](/index.php/impressum)

